

Studánková víla

Pohádkové vyprávění
pro děti od 6 do 9 let

STUDÁNKOVÁ VÍLA

Alena Melicharová

STUDÁNKOVÁ VÍLA

Alena Melicharová

Text © 2017 Alena Melicharová

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2017

Obálka © 2017 Alena Melicharová

1. vydání © Lukáš Vik, 2018

1. vydání © 2018, [Lukáš Vik - E-knihy hned](#)

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-189-9 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-190-5 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-191-2 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

Víla Tonička

Bylo – nebylo, za kopečky špičatými jako lesní mraveniště a za řekou klikatou jako pentlička byla stráň. Vytékal z ní pramínek vody a vyhloubil v písku malou studánku. Lidé svedli pramínek do dřevěného žlábků a chodili si tam natočit dobrou vodu na pití. Proto začali studánce říkat Točánek. Šlo se k ní lesní cestou kolem mladých doubků a starých borovic, ale kdo o ní nevěděl, sotva ji našel.

Na jaře bylo u studánky zvlášť pěkně. V lese rozkvetly bílé bledule a modré podléšky. Sluníčko se usmívalo tak krásně, že si pramínek radostí poskočil a roztočil vodu dokolečka. A z té radosti se narodila studánková víla.

Vypadala jako děvčátko, ale byla tak malinká, že by se vešla do dlaně. Oči měla modré jako pomněnky, vlásky žluté jako pole v létě a byla lehčí než peříčko.

Jen prstíky na rukou a nohou se tvářily, jako by si je vypůjčila od žabek. Zato uměla těma žabíma rukama vodu pohladit a nožkami se po ní projít.

Víla si začala prohlížet všechno kolem. Po stráni se prohnal vítr a les zašuměl. Rozhoupané květy bledulí zavoněly. K vodě se přiletěl napít ptáček a zazpíval. „Tady se mi bude líbit,“ řekla si malá víla.

Rozběhla se po hladině studánky a vlnky zašuměly: „Vítáme tě, malá vílo.“ Když oběhla celou studánku, zazvonily bílé zvonečky bledulí: „Vítáme tě, malá vílo.“ „Já tě taky vítám, malá vílo,“ řekla берушка, která seděla blízko vody na kameni. „Já jsem берушка Барушка. A jak se jmenuješ ty?“

„Jsem víla a nemám jméno,“ zesmutněla malá víla. „Každý má mít jméno,“ zamračila se starostlivě берушка Барушка. „Jsi víla ze studánky Тоčánку, tak by se mělo tvé jméno Тоčánку podobat. To...toč...tonič...Tonička! Já ti budu říkat víla Tonička. Líbí se ti to?“ A víla Tonička kývla hlavou, že se jí jméno líbí.

Sluníčku se jméno také líbilo. Rádo by si s nimi povídalo, ale bylo už moc ospalé a chystalo se schovat za kopec. Začínal večer.

„Co s tebou udělám, malá vílo?“ zabublala si studánka. „Jsi moje víla, musím se o tebe postarat.“ Zavolala na pramínek a začali se radit, kde uchystat víle postýlku. Studánka ji chtěla mít u sebe, a proto se jí rozhodla ustlat na vodě. Pramínek trochu roztočil hladinu a udělal v ní dolíček. Берушка Барушка poslala po vlnkách do dolíčku ten nejměkčí lístek, který našla u břehu, a postýlka pro vílu byla hotová.

Víla Tonička se uložila na lístek. Pohodlně se natáhla na všechny strany, ale ani prstíky se vody nedotkla. A když ztmavla noc a měsíček se podíval dolů, zaradoval se. Ve studánce se narodila víla! A tak svítil jenom zlehoučka, aby ji neprobudil. Les šuměl, pramínek ji houpal a v celém lese bylo ticho tichoučko. Dobře se jí tam spalo!

Rybka bělice

Víla Tonička se ve studánce zabydlela. S Baruškou se viděla několikrát za den, ale poznávala i jiné lesní obyvatele. Pavoučci si pečlivě spravovali své pavučiny. Ke studánce přilétali krásně vybarvení ptáčkové. Viděla tu červenku s červeným bříškem, zelené zvonky i barevné pěnkvavky s bílými proužky na křídlech. Také veverce voda ze studánky chutnala. Mezi louskáním semínek ze šišek každou chvíli slezla dolů z borovice. A k večeru opatrně přicházela srnka.

Kolem Točánku skákaly i žáby. Bydlely u potůčku, který tekl ze studánky a promáčel kousek lesa pod keři. Večer bylo slyšet, jak si tam prozpěvují. Malé žabičky kuňkaly vysokými hlásky a velké žáby o něco níž. Ale nejlépe to uměl žabák Kvak. Měl nejhlubší hlas a jen začal, všechny žáby se přidaly.

Žabky byly u studánky často, ale zaplavat si do ní nešly. Voda byla příliš studená a také moc čistá na to, aby v ní našly něco k snědku. A tak jen poskakovaly a předváděly se, která doskočí nejdál. Musely umět skákat pěkně daleko. V mokřinách v lese žil také jejich hadí nepřítel, dlouhá stará

užovka. Plazila se skoro neslyšně a dokázala ulovit žabku, která si nedala pozor.

U studánky se scházela zvířátka z lesa. Všechna už znala studánkovou vílu a věděla, že jejich řeči rozumí. A tak se Tonička dovídala, co se v lese děje. Jen se pořád ještě nenaučila dobře chodit po zemi, aby se mohla sama za zvířátka vydat. Po vodě se jí běhalo jako v peřinách, ale zem byla příliš tvrdá.

Jednou se Tonička pohupovala na vlncě pramínku. Najednou něco velikého otevřelo pod hladinou kulatou hubu a podívalo se na ni kulatým okem. Takové velké zvíře nikdy ve vodě neviděla. Co když jí ublíží? Vždyť jí může spolknout! Tonička strachy zavřela oči. „Studánko, pomoz mi!“ zašeptala si potichoučku. Ale studánka jen vesele zašplouchala, jako když se zasměje. „Neboj se, Toničko, to sem zabloudila rybka z potůčku. Dlouho se jí tu líbit nebude, uvidíš. Brzy poplave zpátky.“

Rybka znovu proplula kolem Toničky. Zase otvírala kulatou hubičku, ale mluvila moc potichu. „Co říkáš, rybko, hledáš cestu zpátky?“ ptala se Tonička. „Ty musíš být víla, když mě slyšíš. Lidé mě neslyší, ať jim říkám, co chci,“ zašeptala rybka. „Jsem víla a jmenuji se Tonička. A jak říkají tobě?“ vyzvídala Tonička. „Já jsem bělice. Zkoušela jsem,

jak umím plavat proti proudu a teď nevím, kudy ven ze studánky,“ povídala rybka. „Ale to je lehké,“ usmála se Tonička. „Voda ze studánky proudí do potůčku. Když se budeš držet v proudu, voda tě sama zanesse tam, kde už to znáš. A kde vlastně bydlíš, běličko?“ „Bydlím v tůni na Ohři,“ řekla rybka. Potom obeplula studánku a vydala se z ní po proudu ven. Na Toničku zamávala ploutví a zašeptala: „Děkuji, třeba ti to někdy oplatím.“

Baruška má starosti

Tonička berušku Barušku neviděla skoro týden. A když Baruška konečně přiletěla, sedla si na kámen u vody a ani se s Toničkou nepřivítala, tak byla zamyšlená. „Co se ti stalo, Baruško?“ ptala se Tonička. „Ale moji známí čmeláci mají starost a já nevím, jak jim pomoci,“ řekla Baruška. „A jakou mají starost?“ ptala se znovu Tonička. „Malý čmeláček se zatoulal. Čmeláci mají rádi teplo a on byl celou noc venku. V noci bylo chladno a nastydl. Teď je nemocný a jeho maminka neví, čím ho uzdravit. Já o jednom léku vím, ale ten mají jenom včely.“ Tonička se také zamyslela, ale nic vymyslet nemohla. „Asi také na nic nepříjdu, Baruško,“ řekla Tonička. A tak tam seděly zamyšlené obě.

Kolem studánky kvetlo plno kytiček a najednou nad nimi zabzučela včelka. „Vida, ta by nám mohla poradit,“ zaradovala se beruška Baruška a zavolala na ni. Včelka hned přiletěla, protože byla zvědavá a chtěla poznat Toničku. Chvíli si spolu povídaly a potom se Baruška zeptala: „Vy včely prý máte lék na nemoci. Jaký je ten lék?“ „Moc sladký a moc dobrý,“ zasmála se včelka. „Samy si ho děláme a lidé mu říkají med.“ „A mohl by uzdravit malého nastydlého čmeláčka?“ ptala se Baruška. „Mohl, ale